

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У 12971/16
24.05.2019. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и мр. Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Високе медицинске школе струковних студија "А.А." ..., ... бр. ..., поднетој против туженог Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 612-00-01745/2016-06 од 15.06.2016. године, у правној ствари издавања дозволе за рад, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, број: 612-00-01745/2016-06 од 15.06.2016. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је захтев Високе медицинске школе струковних студија "А.А." из ..., овде тужиоца, за издавање дозволе за рад.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 16.09.2016.године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У вези са тим навео је да је у конкретном управном поступку Комисија за акредитацију и проверу квалитета донела незаконит извештај на основу кога је донето оспорено решење којим је одбијен захтев тужиоца за издавање дозволе за рад. Навео је да је Комисија за акредитацију и проверу квалитета није посетила Установу и није остварила увид у простор и опрему што је неприхватљиво, при чему није ни тражила додатна појашњења. Сматра да је Комисија сагласно члану 6. и 8. Правилника о стандардима и поступку за акредитацију високошколских установа и студијских програма ("Службени гласник РС", бр. 106/06, 112/08, 70/11, 101/12, 13/14 и 111/15), морала преко подкомисије да изврши посету Установе и утврди чињенично стање на лицу места. Даље је навео да тужиоцу није омогућено да се изјасни на навод из извештаја Комисије, нити му је омогућено да се изјасни на чињенице од значаја за доношење решења чиме је повређено начело саслушања странке и учињена битна

повреда управног поступка. Истакао је да чињенично стање утврђено у извештају не одговара стању у списима предмета и стању на терену чиме је повређено право на образложену одлуку и битна повреда правила поступка, односно образложење извештаја није правно прихватљиво. Навео је да констатација Комисије да је основни услов да Установа има 20 наставника, који ће склопити уговор са пуним радним временом и да тај услов није испуњен није тачна, јер је направљена техничка грешка приликом сачињавања документације, те да у прилогу број 1, достављају исправне изјаве наставника о њиховом ангажовању са 100% радним временом као наставника у Установи. Указао је да Законом о високом образовању не тражи као услов за избор у звање наставника високих школа струковних студија, да имају референце које се траже за наставнике високошколских установа академских студија. Такође минимални услови за избор наставника на Универзитету који је донео Национални савет за високо образовање 26.11.2015. године, примењује се само за наставнике на Универзитетима у Србији, а не и за наставнике струковних студија. Даље је навео да се у образложењу извештаја наводи да је уочено да 6 наставника има више од 65 година, али да је ова констатација правно не прихватљива, јер сви наставници у моменту почетка рада у Установи имају дозвољене године за рад у настави. У наредним годинама Установа има право да запосли нове наставнике при чему Закон и стандарди не захтевају да сви пријављени наставници морају да буду у радном односу целим током трајања студијског програма, односно целим током трајања периода акредитације. При том, је навео да установа не може да крши прописе по овом основу ангажовања наставника јер ће у првој година рада, по добијању дозволе за рад морати да поднесе захтев за акредитацију и Установе и студијских програма а спољашња провера квалитета ће се вршити сваке године од стране Комисије. Даље је навео да се у извештају Комисије констатује да за наставнике - сараднике који се радно ангажују и са непуним радним временом а запослени су у другој високошколској установи, потребно да школа приложи одобрење, сагласност стручног органа високошколске установе у којој имају заснован радни однос са пуним радним временом. У вези са тим наводи да у моменту подношења захтева установа није имала све сагласности из разлога што су захтеви наставника – сарадника биле у процедури пред матичним Установама, те да се стручни органи и високошколских установа не састају тако често, тако да је Установа у међувремену добила све сагласности коју прилогу тужбе доставља. Тужилац наводи и да су неосноване примедбе да наставници и сарадници ангажовани на клиничким предметима нису поделили радно време између високошколске установе и одговарајуће здравствене установе по члану 73. Закона о високом образовању, са разлога што исто није спроведено ни на Медицинским факултетима у земљи. Поред наведеног, Правилници о систематизацији радних места здравствених установа не допуштају поделу радног времена здравствених радника са другим установама. Укупан број изабраних наставника и сарадника је довољан да покрије укупан број часова наставе на студијском програму коју Високо школска установа изводи. Сарадници у настави су запослени у наставним базама у којима се реализује практична настава а Уговором о пословној сарадњи са наставним базама су јасно одређени, услови реализације наставе и лица задужена за контролу програма практичне наставе и других активности. Конкретна подела радног времена биће урађена када се за то стекну услови и када започне настава. Даље је навео да се у образложењу извештаја наводи да на основу два уговора није јасно да ли простор користи само Установа или средња школа "Свети Сава". У вези са тим навео је да средња школа "Свети Сава" као оснивач Високо

медицинске школе струковних студија "А.А." изнајмљује простор од НИП Компаније "Борба" АД у Београду, Трг Николе Пашића бр. 6, и склапа Уговор о закупу број: 383 од 15.06.2015. године, и Уговор број: 184/01 од 15.06.2015.године и уступа на коришћење Високо медицинској школи струковних студија "А.А.". Средња школа "Свети Сава" не користи те просторије за извођење наставе, већ тај простор користи само тужилац, што се види из распореда часова који је достављен. На основу свега наведеног, сматра да је Комисија за акредитацију и проверу квалитета морала донети прво акт упозорења и тражити од тужиоца да отклони уочене недостатке, па тек онда донети препоруку. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним спровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом оспореног решења, наводи изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је туженом Министарству просвете, науке и технолошког развоја, тужилац дана 25.03.2016.године, поднео захтев за издавање дозволе за рад. Тужени орган након што је утврдио да је захтев поднет у складу са Законом и актом 612-00-00609/2016-06 од 31.03.2016.године, уредан захтев са документацијом упутио Комисији за акредитацију и проверу квалитета ради почетне акредитације, сагласно члану 41. став 7. Закон о високом образовању ("Службени гласник РС", бр. 76/05, 100/07, 97/08, 44/10, 93/12, 89/13, 99/14, 45/15 и 68/15). Након тога Комисија је туженом органу дописом број: 612-00-0047/90/2016-06 од 31.05.2016.године доставила Извештај о почетној акредитацији високошколске установе, односно студијског програма, Високо медицинске школе струковних студија "А.А." из Београда у којем је наведено да је Комисија увидом у приложену документацију и применом одредаба Правилника о стандардима за почетну акредитацију високошколских установа и студијских програма ("Службени гласник РС", бр. 47/13), а у складу са чланом 1. Пословника Комисије за акредитацију и проверу квалитета утврдила да је предметна документација непотпуна у погледу доказа о испуњености услова за стандард 6. потребан је број наставника и сарадника, стандард 9. простор и опрема, те на основу члана 41. став 10. тачка 2. Закона, и препоручила туженом органу да одбије захтев високошколске установе Висока медицинске школа струковних студија "А.А." из Београда да изда дозволу за рад. Имајући у виду наведену препоруку Комисије тужени орган је сходно члану 41. став 2. Закона, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, основано се наводима тужбе указује на то да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Наиме, у списима предмета који су овом суду достављени од стране туженог органа не налази се поднети захтев тужиоца од 25.03.2016. године, затим оснивачки акт и други прилози прописани чланом 41. став 1., 2., 3. и 4. Закона о високом образовању, затим Правилник о стандардима за почетну

акредитацију високошколских установа и студијских програма ("Службени гласник РС", бр. 47/13) а на основу које документације је Комисија за акредитацију и проверу квалитета дала препоруку туженом органу у вези захтева тужиоца за издавање дозволе за рад. У одсуству ових доказа – документације на које се тужени у образложењу оспореног решења позива, не може се несумњиво утврдити на основу чега је Комисија утврђивала испуњеност услова за давање дозволе за рад односно за давање позитивног мишљења-препоруке. Како је у извештају Комисије наведено да предметна документација непотпуна, то је тужени орган био дужан позове тужиоца да отклони недостатке, односно да достави потребну документацију и одреди му рок да то учини, па након тога да цени испуњеност услова за издавање дозволе за рад тужиоца, а што тужени орган није учинио, како то произлази из стања у списима достављеним уз одговор на тужбу.

Наиме како одлука туженог органа нема упориште у списима предмета, по оцени суда, оспорено решење донето је уз битну повреду правила поступка, прописаном одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/1 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), према којој образложење решења садржи, поред осталог, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром а утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, налазећи да су оспореним решењем учињене битне повреде правила поступка чиме је повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је тужбу уважио и одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у поновном поступку одлучивања по захтеву тужиоца у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.05.2019. године, 22 У 12971/16

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ